

ærede Medlem og jeg blive dog maaske enige, naar vi komme til at drøfte dette Spørgsmaal helt ud. Der er nemlig adskilligt, der skal tages i Betragtning. Det er ikke et ganske almindeligt Regnestykke, der skal gøres, idet man sætter saa og saa mange Kroner og Ører i Stedet for, hvad man i det paagældende Aar har faaet i Tiende. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Jeg skal heller ikke bestride det ærede Medlems Udtalelser om, at 24 Gange vilde være mere passende. Men han mente, at jeg havde udtalt, at naar Tiendeereren ikke var tilfreds med Afløsningssummen, kunde han for sit Vedkommende lade være med at forlange Tienden afløst. Men derom kan der ingen Uenighed være; det ærede Medlem maa indrømme mig, at det er et Faktum. Ingen kan tvinge ham til at forlange Tienden afløst. En anden Ting er, at Tiendeyderne kunne komme og forlange den afløst; men det har jeg ikke sagt et eneste Ord om. Derimod har jeg supponeret, at der vil blive et saadant Tilløb til at faa Tienden afløst, navnlig fra Tiendeydernes Side, at enhver Tiendeer, der maatte sætte Pris derpaa, vil kunne slippe en rum Tid. Det ærede Medlem, der har siddet i Kommissionen, vil selv erindre, at der er fastsat Regler for, i hvilken Orden Tiendeafløsningen skal finde Sted. Faktisk har det ærede Medlem naturligvis Ret. Jeg supponerer blot, at det vil forme sig saaledes, at Tiendeereren ikke vil komme i denne Kasus; naar han ønsker at blive fri, vil han være sikret i lange Tider. Jeg vil hævde, at jeg ganske utvivlsomt har Ret i, at Tiendeereren kan lade være at forlange Tiendeafløsning, naar han ikke er tilfreds med den Betaling, han kan faa, Først naar de sige, vi ville have Tiendeafløsning, kunne de komme ind under nogen Tvang. I øvrigt skal jeg blot i den Henseende gentage, hvad jeg sluttede med sidst. Jeg tror, den fornuftigste Maade vilde være at forlade Tvangsafløsningen som ikke videre tiltalende og gaa over til at sætte en rimelig, men dog ogsaa forsvarelig Præmie paa den frivillige Afløsning. Saa tror jeg, denne vil faa Fart, og saa vil som før af mig nævnt en Ydelse, et Tilskud af Statskassen af to Gange Tiendens Værdi være en meget passende Præmie for at gaa til en frivillig Afløsning. Hvis vi foretage denne Forandring i den nugældende Tiendeafløsningslov, tror jeg, der vil komme Fart i Afløsningen, og det kan vel det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard) ikke have no-

get imod at være med til, da han jo selv er destineret til at have Interesse i en Tiendeafløsning efter den nugældende Lov.

Høegh-Guldberg: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) sagde nylig, at Skatteprocenten i Aarhus var 10 pCt. Jeg skal da oplyse om, at den kun er 6²/₅ pCt. Medens jeg har Ordet, vil jeg benytte Lejligheden til at gøre den lille Tilføjelse, at der er en Skat, man kunde overføre til Kommunen, som vilde sætte megen Pris derpaa. Det er den 10 Kroners Afgift, som gennem Kommunen betales Staten for Retten til Brændevinshandel. Jeg ved ikke, om Afgiften er lige stor i alle Kommuner. I Aarhus er den 50 — 300 Kr., hvoraf der svares 10 Kr. til Statskassen for hver Bevilling til Brændevinshandel. Det er en Ubetydelighed for Statskassen, for en Kommune som Aarhus udgjorde den for 1899 ca. 4,300 Kr., medens Kommunens Indtægt for Retten til Brændevinshandelen udgør ca. 38,600 Kr. Der er her noget, som bevirker meget Bryderi og mange Mellemregningsforhold lige over for Restancer og Afgifter. Jeg tror derfor, at denne lille Indtægt for Statskassen skulde man, hvis man i øvrigt vil overføre noget til Kommunerne, give Slip paa. Det vilde være en Lettelse for Kommunernes hele Regnskabsvæsen og ikke betyde noget føleligt Tab for Statskassen.

Rosleff: Naar jeg her saa at sige paa Falderebet, inden disse Skattelove forlade dette høje Ting, har begært Ordet, skal jeg ikke komme ind paa at gennemgaa, hvad det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) udtalte, skønt der ellers kunde være god Anledning dertil. Paa den anden Side vil jeg indrømme, at det meste af, hvad det ærede Medlem har sagt, allerede i Forvejen er imødegaaet paa en saa dygtig Maade af den ærede Ordfører. Naar jeg dog vil skænke det ærede Medlem et Par Bemærkninger, skal det være som Svar paa hans Spørgsmaal om, hvilken Højde Landbefolkningen i sin Almindelighed stod paa, om den var i Stand til at opgive sine Indtægter og Udgifter. Det ærede Medlem nævnedes noget om, hvordan det vilde gaa, naar de skulde til at regne ud, hvor meget deres Husholdning kostede dem om Aaret, hvor meget Brød de spiste osv. Jeg skal berolige det ærede Medlem med, at det kommer de meget let fra. Med Hensyn til Brødet regne de blot ud, hvor meget de have købt hos Bageren, saa